

[Per Hækkerup.]

Man kan spørge, når vi ender med den konklusion, at vi ikke kan stemme for lovforslagene, om det så var rimeligt, at vi overhovedet indlod os på at tage stilling til de enkelte ændringsforslag. Når vi gør det, hænger det sammen med, at vi har erfaring for her i det høje ting, at selv om udvalgsmedlemmer har givet udtryk for, hvad de formoder er deres partis opfattelse, kan det vise sig ved en konkret afstemning i salen, at de pågældende udvalgsmedlemmer ikke helt dækker deres grupper; derfor kan man altså ikke være sikker på, at når der er et flertal i skatte- og afgiftsudvalget imod lovforslagene, er der på tilsvarende måde et flertal imod her i tinget. Og skulle den ulykke ske, at nogle af forslagene, ét eller flere af dem, blev vedtaget, vil vi i hvert fald gerne være sikre på, at de har den bedst mulige udformning.

Det gælder ikke mindst under hensyntagen til, at der er væsentlige erhvervsmæssige interesser knyttet til i hvert fald nogle af lovforslagene, og at vi derfor gerne ville sikre os, at der tages det fornødne hensyn til de pågældende erhvervsmæssige interesser. Derfor er vi altså gået ind for visse ændringsforslag, som skulle sikre dette synspunkt.

Om forslagene som helhed kan jeg sige, at vi i socialdemokratiet er indstillet på at stemme imod forslagene. Det er ikke noget, vi gør med glæde, for vi erkender, sådan som det fremgår af udvalgsbetænkningen og den mindretalsudtalelse, vi har afgivet til udvalgsbetænkningen, at Danmark står over for meget store og vanskelige økonomiske problemer, og at det derfor er nødvendigt, at der træffes foranstaltninger, der søger at imødegå disse store vanskeligheder. Det drejer sig dels om et meget stort betalingsbalanceunderskud, dels om den ret så kraftige inflatoriske udvikling, vi oplever.

Når vi alligevel går imod de forslag, som regeringen har fremsat om afgiftsforhøjelser, er det, fordi vi ikke mener, at disse afgiftsforhøjelser kan vurderes isoleret, de må ses i sammenhæng med, hvad regeringen i øvrigt har ment at kunne forelægge som tanker og som forslag for folketinget. Og vi føler os ikke overbevist om, at det, regeringen her har foreslået, hverken er det rigtige eller det mest hensigtsmæssige til opnåelsen af de

formål, som vi stort set er enige med regeringen om, og som jeg tror de fleste partier her i tinget er enige om bør være et formål for den økonomiske politik.

Vi betragter altså skatteforslagene og bebudelsen af besparelserne sammen med afgiftsforslagene som noget, der skal ses som en helhed og vurderes som en helhed.

Når vi, trods denne enighed i vurderingen af, at det er nødvendigt at foretage noget i forhold til den økonomiske udvikling, er endt med at ville stemme imod lovforslagene, hænger det også sammen med — ja, nu skal man jo ikke bruge for stærke udtryk, og lad mig så sige det på den måde — at vi ikke føler os særlig godt behandlet af regeringen. Vi havde fra socialdemokratiets side et oprigtigt ønske om, at vi kunne nå frem til en ordening, som vi, regeringen og et flertal i folketinget, kunne blive enige om, og jeg tør roligt sige, at vi i de knap to døgn, der er gået, siden regeringen forelagde sine afgiftsforslag og sine tanker om skattereform og udgiftsreduktioner for det offentlige, har bestræbt os ihærdigt for at søge at nå til en forligsmæssig ordening med regeringen. Det har vi gjort hele tiden, det har vi gjort så sent som under de drøftelser, vi har haft i aften, og derfor er det en skuffelse for os, at vi ikke hos regeringen og regeringspartiet har mødt den beredvillighed, som vi fandt naturlig i forhold til opgavens størrelse, i forhold til problemernes betydning, men også i forhold til de tilkendegivelser, regeringen har givet om, at også den ønskede at finde frem til en ordening, som et flertal i folketinget kunne tilslutte sig.

Vi har naturligvis ikke tryglet regeringen om at finde en forligsmæssig ordening med os, men det er ikke meget galt at sige, at vi under udvalgsarbejdet og i de drøftelser, vi har haft uden for udvalget, igen og igen har understreget over for regeringen betydningen af, at disse meget afgørende problemer blev løst, blev løst så hurtigt som muligt, eller at man begyndte at løse dem så hurtigt som muligt, og at vi var villige til at medvirke i et sådant forsøg. Jeg tør roligt sige, at det har ikke på noget tidspunkt skortet på vilje fra vores side til, hvis man imødekom de synspunkter, som vi har med hensyn til den måde, hvorpå man skal klare problemerne, og viste imødekommenhed over for de interesser, som den socialdemo-